

har amterne, synes jeg, vi skal bruge amterne til det, amterne er bedst til, og her har vi et område, hvor amterne er suveræne.

Vi har set gennem de sidste år, at man har forsøgt at vinde kampen mod narkotikaen ved at udstede forbud. Man har nedprioriteret behandlingsindsatsen over for narkomanerne, og om det skyldes, at kompetencen har ligget i kommunerne, skal jeg lade være usagt. Men så længe vi har et problem af så stort et omfang, som tilfældet er med hensyn til narkomanerne og narkotikamisbruget, er det min opfattelse, at det er meget fint, at vi får placeret ansvaret hos amterne. Vi lader amterne være ansvarlige i en opstartfase, og det er amterne, der skal stå for koordineringen. Men når det fungerer, når tingene kører, og når vi kan se, at problemet er på retur, er jeg villig til at diskutere en eventuel decentralisering igen.

Det, der har været kendetegnende for situationen, har været manglende tilbud om behandling. Vi hører hver eneste dag om narkomaner, der henvender sig til det offentlige. På deres grædende knæ beder de om lov til at blive afvænnede, men de bliver afvist, fordi der ikke er behandlingskapacitet til dem. Det vil sige, at de igen bliver henvist til gaden og henvist til kriminalitet for at skaffe penge nok til stoffer.

Så er spørgsmålet, om det er særlig hensigtsmæssigt, at vi i Danmark har et samfund, hvor vi rent faktisk tvinger nogle ud i kriminalitet. Det er selvfølgelig ikke hensigtsmæssigt, og derfor skal der gøres noget. Der skal gøres en effektiv indsats, og jeg er sikker på, at det derfor er nødvendigt, at vi lægger ansvaret i amterne.

Vedrørende visitationskompetencen må jeg nok sige, at jeg her er enig med Det Konservative Folkepartis ordfører et langt stykke hen ad vejen. Hvis vi taler om en fifty-fifty fordeling af finansieringen af behandling af narkomaner, må kommunerne også have en større visitationskompetence, end forslaget lægger op til. Så vidt jeg kan se, har kommunerne kun lov til at diskutere med amterne, hvorefter amterne så træffer beslutningen. Man kunne godt ønske sig, at kommunerne fik en større rolle, end forslaget lægger op til.

Med hensyn til delingen af finansieringen, som også er en del af forslaget, støtter vi varmt, at man deler udgifterne til behandlingen, fordi man dermed giver de rigtige økonomiske incitamenter til både kommuner og amter.

Så er der hele spørgsmålet om at inddrage de private behandlingstilbud i behandlingsstruktu-

ren, og her glæder det mig, at en socialdemokratisk ledet regering så åbent lægger op til, at de private tilbud skal med på markedet. Man har erkendt, at det offentlige ikke er i stand til at stille tilstrækkelig behandlingskapacitet til rådighed, og derfor må man selvfølgelig benytte sig af de private behandlingstilbud, der findes.

Lad mig også sige, at der er en formulering, som jeg synes, man skal benytte sig noget mere af, når der er tale om, at det offentlige benytter forskellige private ordninger. Jeg tænker på side 5 i bemærkningerne, venstre spalte, hvor der står:

»Umiddelbart giver de foreslåede entreprisevilkår ikke amtskommunerne en generel tilsynsforpligtelse med det private tilbud, men gennem de indgåede aftaler bør det sikres, at den aftalte behandling er af en kvalitet, som det offentlige og brugerne kan være tjent med.«

Jeg synes, det er en god formulering. Vi har tit set, hvordan man fra det offentliges side ønsker at være meget, meget restriktiv i kontrollen af de private; men her er netop lagt op til, at vi ikke skal se så meget på, hvordan man nu gør de og de ting, men mere på helheden, på det produkt, der kommer ud af det.

Lad mig også sige, at specielt i det sidste års tid har vi jo tit hørt, at kampen mod narkotikaen var tabt. Det var lidt kedeligt at høre, og derfor synes jeg også, det var vigtigt, at vi gik ind i en generel diskussion af problemet og fandt ud af, at kampen ikke er tabt, men skal føres på et andet grundlag. Kampen skal nemlig føres ved at give en øget mulighed for afvænnelse af narkomaner. I stedet for at prøve at forhindre udbud af narkotika, nemlig ved lovgivning om, at det er kriminelt at forhandle narkotika, må vi gøre en indsats for at fjerne efterspørgslen.

Og dertil vil jeg godt spørge til sidst med hensyn til de narkomaner, som ikke kan få et tilbud om behandling: Hvad gør vi med dem?

Vibeke Peschardt (RV):

Da den radikale ordfører ikke kan være til stede under behandlingen af dette punkt, har jeg lovet at tage over for vedkommende.

Først vil jeg godt sige, at det ikke er hver dag – og ikke ret tit i øvrigt – jeg kan være enig i det, Fremskridtspartiet lægger frem. Men jeg synes faktisk, det var en utrolig flot og imponerende tale, hr. Tom Behnke her holdt for Folketinget, og jeg er enig i mange af de ting, han sagde.

Det lovforslag, vi skal behandle her, hænger sammen med det næste lovforslag på dagsorde-